

nærmest maa tænke sig, at disse Locomotiver ville finde Anvendelse, som naturligtviis ere Hovedlandveiene, hvorledes ere saa Forholdene der? Saavidt mig bekjendt, er Veibanens Bredde paa de nye Hovedlandveie 15 Alen mellem begge Døsseringskanter eller Weigrøfter; nu staaer der ved hver Kant almindelig en Række Træer i 1 Alens Afstand, det udgjør 2 Alen, og der bliver altsaa 13 Alen tilbage; dernæst ligger næsten hele Mæret paa den ene Side af Veien en Række Gruns- eller Steenbynger til Forbedring af Veien, som indtager 3 Alen i Bredde, saa at der altsaa kun bliver 10 Alen tilbage; saa er det endvidere almindeligt, at man ved Afstrækning og Planering af Veien oplægger Snavset ved den anden Side af Veien, og naar alt dette lægges sammen, vil man see, at der i Reglen ikke bliver mere Plads tilbage, end at to Vogne mageligt kunne kjøre forbi hinanden. Veiene ere jo imidlertid heller ikke beregnede paa at skulle give mere Plads, og det er ogsaa tilstrækkeligt under ordinære Forhold, men jeg henregner Benyttelsen af Locomotiver til de extraordinære Ting, til Ting, der tilmed sandsynligtviis ville forvolde Skade. Jeg seer derfor helst, at § 2 gaar ud, da jeg ikke troer, at de Fordele, som denne Paragraph hyder, ville opveie de Ulemper, som den efter al Sandsynlighed vil føre med sig. Vil man endelig gjøre Noget strax, saa troer jeg, man bør blive staaende ved, at der gives Indenrigsministeriet Bemyndigelse til at meddele en saadan Ansøger Ret til at anstille Forsøg og paa samme Tid tilsige ham fortrinsviis Ret til at erholde Concession eller Eneret, naar det har viist sig, at disse Forsøg have været heldige, at Foretagendet er virkelig praktisk, og der ikke fra nogen af de vedkommende, navnlig communale Autoriteter er indløbet grundet Klage over nogen Ulempe eller Skade af de anstillede Forsøg; det er efter min Mening den rigtige Veie at slaae ind paa. Jeg veed meget vel, at Ansøgeren kunde ønske strax at erholde denne Eneret, men jeg skjønner dog ikke, at det kan være afgjørende for ham til ikke at ville anstille Forsøg, naar der samtidigt dermed tilsiges ham fortrinsviis Afgang til at erholde Eneret, hvis disse Forsøg skulde vise, at Foretagendet baade er praktisk og uden Fare. Jeg synes

heller ikke, at han taber Noget ved de foreløbige Bekostninger, han kan have havt ved Foretagendet; thi dersom han har Interesse for Sagen og stoler paa dens praktiske Anvendelighed, vil han jo godt kunne gaar ind paa at anstille et saadant Forsøg, og har han ikke saadan Tillid til Sagen og anseer det Hele for blot at skulle være et reent Experiment, som han vil anstille, troer jeg ikke, man bør meddele ham Eneret. Jeg troer derfor, man bør blive staaende ved kun at meddele Indenrigsministeriet Bemyndigelsen til Forsøgsveien og ikke strax tilstaae Eneret.

Alle: Jeg skal strax forubstikke den Bemærkning, at jeg ikke er nogen særdeles Ven af dette Lovforslag, men paa den anden Side kan jeg dog ikke see nogen Grund til, at Thinget ikke skulde vedtage det i den Skikkelse, det har faaet i det andet Thing. Hvad navnlig den første Afdeling af Loven angaar, den, der omtaler Sporveie, da er det min Overbeviisning, at man i Reglen kan udrette det Samme med en god Omnibusforbindelse som med en Sporvei, men jeg skal ikke fremsføre de Grunde, som jeg har for denne Anstuelse, da det vistnok vilde trætte det høitærede Thing, og det vilde være saa meget mere overflødig, som der ikke kan være Spørgsmaal om, at denne Paragraph vil gaar igjennem. Hvad den anden Deel af Lovforslaget angaar, da skal jeg ikke nægte, at jeg har større Forkjærlighed for den end for den foregaaende Paragraph men jeg nærer dog Tvivl om, at denne Sag under de nuværende Forhold er praktisk, det vil sige, forsaavidt man betragter dens oekonomiske Side. For et Aars tid siden blev der spurgt om min Mening med Hensyn til Anvendelsen af disse Locomotiver. Jeg advarede dengang Vedkommende, der agtede at indføre disse Locomotiver, om at være forsigtig, og jeg gav ham det Raad, at han først burde personlig overbevise sig om, hvorvidt de vare praktisk hensigtsmæssige. Han har senere, som det maatte vil være flere af de ærede Herrer bekjendt, været i England og der overthydet sig om deres praktiske Anvendelighed, og Regjeringen har ligeledes sendt en Ingenieur derover, hvis Beretning er saa gunstig, at jeg troer, der ikke kan være Tvivl om, at Thinget